

Daniels bok – nummer trettiåtte

Avsløringen av juvelene: William Millers profetiske drøm og sannhetens gjenopprettelse

Jeff Pippenger

2024-01-02

I Millers drøm ble han tilsendt et skrin av en usett hånd. I drømmen ble han ledet til å forstå skrinetes mål som «seks i kvadrat» ganger «ti tommer». Ti multiplisert med seks i annen blir lik tre hundre og seksti, noe som representerer dagene i et profetisk år. Miller fikk et skrin som inneholdt budskapet han skulle forkynne, og budskapet han skulle forkynne var basert på prinsippet om at en dag i bibelsk profeti representerer ett år. Skrinet var Bibelen, og for Miller skulle Bibelen betraktes i dimensjonen av bibelprofetiens «dag-for-et-år»-prinsipp.

«I forbindelse med Guds Ord finnes det en nøkkel som åpner det dyrebare skrinet, til vår tilfredsstillelse og glede. Jeg føler takknemlighet for hver lysstråle. I fremtiden vil erfaringer som nå er svært gåtefulle for oss, bli forklart. Noen erfaringer vil vi kanskje aldri fullt ut forstå før dette dødelige ikler seg udødelighet.» Manuscript Releases, bind 17, 261.

Det var en «nøkkel» festet til skrinet i Millers drøm, som representerte den metodikken Miller ble ledet til å benytte.

«De som er engasjert i å forkynne den tredje engels budskap, gransker Skriftene etter den samme planen som fader Miller fulgte. I den lille boken med tittelen Views of the Prophecies and Prophetic Chronology gir fader Miller følgende enkle, men innsiktsfulle og viktige regler for bibelstudium og fortolkning:—»

«[Regel én til fem sitert.]»

«Ovenstående er en del av disse reglene; og i vårt studium av Bibelen vil vi alle gjøre vel i å gi akt på de prinsipper som er fremsatt.» Review and Herald, 25. november 1884.

Da Miller åpnet skrinet, fant han «alle slags og størrelser av juveler, diamanter, edelstener og gull- og sølvmynter av enhver størrelse og verdi, vakkert ordnet på sine respektive plasser i skrinet; og slik ordnet gjenspeilte de et lys og en herlighet som bare solen kunne måle seg med.» Miller oppdaget sannhetenes juveler som utgjør adventismens grunnleggende sannheter. Sannhetene han fant, var «ordnet» i fullkommen orden og gjenspeilte solens lys.

Miller la deretter sannhetene «på et bord i midten» og kalte alle til å «komme og se». «Kom og se» er et symbol hentet fra åpningen av seglene i Johannes' åpenbaring, og Miller representerer de vise som forstår budskapet i Daniel som ble avseglet i 1798. Sannhetene som Miller la på bordet, var de avseglede sannhetene fra Daniels bok, som var blitt avseglet av Løven av Juda stamme, og de skulle prøve den slekten som levde da de ble avseglet. Av denne grunn ropte de fire dyrene i Johannes' åpenbaring, som er knyttet til de første fire seglene, sammen med Miller, ut til den slekten om å «komme og se».

Og jeg så da Lammet åpnet ett av seglene, og jeg hørte, liksom lyden av torden, ett av de fire livsvesener si: Kom og se. Og jeg så, og se, en hvit hest; og han som satt på den, hadde en bue; og det ble gitt ham en krone, og han drog ut som seirende og for å seire. Og da han åpnet det andre segl, hørte jeg det andre livsvesen si: Kom og se. Og en annen hest drog ut, den var rød; og det ble gitt ham som satt på den, å ta freden bort fra jorden, så de skulle drepe hverandre; og det ble gitt ham et stort sverd. Og da han åpnet det tredje segl, hørte jeg det tredje livsvesen si: Kom og se. Og jeg så, og se, en svart hest; og han som satt på den, hadde en vekt i sin hånd. Og jeg hørte en røst midt iblant de fire livsvesener si: Et mål hvete for en denar, og tre mål bygg for en denar; og se til at du ikke skader oljen og vinen. Og da han åpnet det fjerde segl, hørte jeg røsten av det fjerde livsvesen si: Kom og se. Og jeg så, og se, en gustengul hest; og hans navn som satt på den, var Døden, og dødsriket fulgte med ham. Og det ble gitt dem makt over den fjerde del av jorden, til å drepe med sverd og med hunger og med død og ved jordens dyr. Åpenbaringen 6:1–8.

Det var Kristus, framstilt som Løven av Juda stamme, som åpnet boken med de sju segl i Johannes' åpenbaring, og det var Løven av Juda stamme som åpnet de juvelene som Miller la på bordet, og deretter forkynte for alle: «Kom og se.»

Sannhetene han oppdaget, ble anskuelig illustrert på pionerkartet fra 1843, som søster White sa var ledet av Herrens hånd, den samme usynlige hånd som hadde ført Miller til skrinet fullt av juveler. De tre hundre kartene som ble fremstilt i 1842, var en oppfyllelse av Habakkuks befaling om å skrive synet ned og gjøre det tydelig på tavler. Millers bord i midten av hans rom representerte de tre hundre kartene (tavlene) som de millerittiske budbærerne tok med til verden i 1842 og 1843. Dette kartet var, sammen med pionerkartet fra 1850, de «tavler» som omtales i Habakkuk kapittel to.

«Det var det samstemte vitnesbyrd fra foredragsholdere og tidsskrifter innen den annen advent, da de stod på «den opprinnelige tro», at utgivelsen av kartet var en oppfyllelse av Habakkuk 2:2, 3. Dersom kartet var et emne for profetien (og de som benekter det, forlater den opprinnelige tro), følger det at 457 f.Kr. var det år hvorfra de 2300 dager skulle regnes. Det var nødvendig at 1843 skulle være den første offentliggjorte tid, for at «synet» skulle «dryge», eller at det skulle være en drygingstid, hvor jomfruskaren skulle slumre og sove med hensyn til det store emnet om tiden, like før de skulle vekkes ved Midnattsropet.» James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, bind 1, nummer 2.

Folket som begynte å reagere på budskapet (juvelene) som deretter ble framstilt på Habakkuks tavle, var til å begynne med få, men med stadfestelsen av dag-for-et-år-prinsippet den 11. august 1840 «økte folket til en skare».

«Nettopp på den angitte tid godtok Tyrkia, gjennom sine ambassadører, beskyttelsen fra Europas allierte makter og stilte seg således under de kristne nasjoners kontroll. Hendelsen oppfylte forutsigelsen nøyaktig. Da dette ble kjent, ble mengder overbevist om riktigheten av de prinsippene for profetisk fortolkning som Miller og hans medarbeidere hadde lagt til grunn, og adventbevegelsen fikk en underfull framdrift. Lærde menn og menn i ansvarsfulle stillinger sluttet seg til Miller, både i forkynnelsen og i utgivelsen av hans synspunkter, og fra 1840 til

1844 bredte verket seg hurtig ut.» The Great Controversy, 334, 335.

Deretter begynte mengden å uroe juvelene. På det punktet vil Miller identifisere juvelenes adspredelse. Ordet «spre» er ett av de primære symbolene i Tredje Mosebok tjueseks' «sju tider», og Miller benytter en eller annen variant av ordet «spre» ti ganger i fremstillingen av sin drøm. «Ti» er symbolet på en prøve, og markerer den rette forståelsen av den symbolske betydningen av Millers «spredte» juveler som en profetisk prøve for dem som verdens ender er kommet over.

Forkastelsen av juvelen om «de syv tider» var den første juvelen som ble lagt til side av laodikeisk adventisme da de ikke besto prøven om Moses' «adspredelse», som var blitt framlagt av Elia (Miller), i 1863. Fra det tidspunkt skulle juvelene i stadig større grad bli spredt, blandet med forfalskninger og til slutt fullstendig tildekket. Tildekkingen av de dyrebare juvelene skulle til sist nå et punkt der skrinet (Bibelen) ville bli ødelagt.

I Millers drøm er det en tydelig forskjell mellom de første «sju gangene» Miller bruker ordet «spre», og de siste tre gangene han bruker ordet. Etter at han hadde nevnt «spre» «sju ganger», «ble han fullstendig motløs og mismodig, og satte seg ned og gråt.»

Før Kristus, framstilt som Løven av Juda stamme, begynte sitt verk med å åpne boken som var forseglet med sju segl i Johannes' åpenbaring, gråt Johannes. Både Johannes og Miller gråt da de forstod at skrinet (Guds Ord) var blitt begravd under falske juveler.

Og jeg så i høyre hånd hos ham som satt på tronen, en bokrull som var skrevet innvendig og på baksiden, forseglet med sju segl. Og jeg så en mektig engel som ropte med høy røst: Hvem er verdig til å åpne bokrullen og løse dens segl? Og ingen i himmelen eller på jorden eller under jorden var i stand til å åpne bokrullen, heller ikke til å se på den. Og jeg gråt meget, fordi ingen ble funnet verdig til å åpne og lese bokrullen, heller ikke til å se på den. Og en av de eldste sier til meg: Gråt ikke! Se, Løven av Judas stamme, Davids rotskudd, har seiret, så han kan åpne bokrullen og løse dens sju segl. Åpenbaringen 5:1–5.

Da den tiltagende forkastelsen av de juvelene som Miller oppdaget og la fram for verden, nådde det punktet hvor Bibelen (skrinet) ble ødelagt, da gråt Miller.

«Jeg så da at de blant de ekte juvelene og myntene hadde strødd ut en utallig mengde falske juveler og falsk mynt. Jeg ble dypt opprørt over deres nedrige fremferd og utakknemlighet og irettesatte og bebreidet dem for dette; men jo mer jeg irettesatte dem, desto mer strødde de de falske juvelene og den falske mynten blant de ekte. »

«Da ble jeg forbitret i min fysiske sjel og begynte å bruke fysisk makt for å drive dem ut av rommet; men mens jeg drev ut én, kom tre andre inn og førte inn smuss og spon og sand og all slags skrap, inntil de dekket hver eneste av de ekte juvelene, diamantene og myntene, slik at alle ble skjult for øyet. De rev også i stykker mitt skrin og spredte det blant skrapet. Jeg tenkte at intet menneske aktet på min sorg eller mitt sinne. Jeg ble fullstendig motløs og nedslått, satte meg ned og gråt.»

På dette punktet i hans drøm er ordet «spre» blitt brukt «sju ganger». De tre siste forekomstene er atskilt fra de første sju, og legger dermed en profetisk signatur på de sju spredningene som et

symbol på «de sju tider» i 3. Mosebok 26. Millers andre drøm, likesom Nebukadnesars andre drøm, identifiserer symbolsk «de sju tider».

Som med Johannes i Åpenbaringen kapittel fem, da Miller gråt, åpnet mannen med støvkosten (Løven av Juda stamme) så «en dør» og gikk inn i rommet. Den visuelle fremstillingen av Faderen som holder boken, forseglet med sju segl, som ingen kunne åpne, og som hadde fått Johannes til å gråte, begynte i vers én i kapittel fire.

Etter dette så jeg, og se, en dør var åpnet i himmelen; og den første røsten som jeg hørte, var likesom av en basun som talte med meg; den sa: Kom opp hit, og jeg vil vise deg det som heretter må skje. Åpenbaringen 4:1.

Miller gråt og så en dør åpnet. «Mens jeg således gråt og sørget over mitt store tap og mitt ansvar, kom jeg Gud i hu og ba inderlig om at Han ville sende meg hjelp. Straks ble døren åpnet, og en mann kom inn i rommet, hvorpå alle menneskene forlot det; og han, med en støvkost i hånden, åpnet vinduene og begynte å børste støv og skrap ut av rommet.» Løven av Juda stamme og mannen med støvkosten kom ved åpningen av en dør, da Johannes og Miller gråt. Åpningen av en dør er et symbol på en dispensasjonell forandring.

Sammen med Miller gråt han, og en dør ble åpnet, men han ba også. «Jeg ble fullstendig motløs og nedslått og satte meg ned og gråt. Mens jeg således gråt og sørget over mitt store tap og mitt ansvar, kom jeg Gud i hu og ba inderlig om at Han ville sende meg hjelp. Straks ble døren åpnet, og en mann kom inn i rommet, da alle menneskene forlot det; og han, med en støvbørste i hånden, åpnet vinduene og begynte å børste støv og skrap ut av rommet.»

Bønnen som er et veimerke i endetidens historie, er bønnen kjennetegnet ved Daniel og de tre mennene i kapittel to, og også ved Daniel i kapittel ni. Det er bønnen i 3. Mosebok tjuseks om de «sju tider», som de to vitnene i Åpenbaringen elleve skal be når de innser at de var blitt spredt. De to vitnene skal gjenta det Daniel gjorde i kapittel ni, da han erkjente at han var blitt «spredt» som oppfyllelse av Moses' forbannelse. De to vitnene skal gjenta det Miller fremstilte i sin drøm da han nådde punktet hvor hans juveler hadde blitt spredt «sju tider».

Når den bønnen er merket, blir en dør åpnet, skittbørstemannen kommer, og rommet er tomt. Den ugudelige skaren var borte, og en ny husholdning hadde inntrådt. Da «åpnet Løven av Juda stamme, som har sin kasteskovel i sin hånd, vinduene og begynte å børste skitt og avfall ut av rommet», og idet «han børstet skitt og avfall, falske juveler og falsk mynt, steg alt opp og fór ut av vinduet som en sky, og vinden bar dem bort.»

De åpne vinduene markerer også et skille, for idet avfallet bæres ut gjennom vinduet, har de som har oppfylt budet i Malaki, som pålegger de siste dagers «prester» å «føre alt tiende inn i forrådshuset, så det kan være mat i mitt hus, og prøv meg nå på dette, sier Herren, herskarenes Gud, om jeg ikke vil åpne himmelens vinduer for dere og utøse over dere velsignelse, så det ikke skal være rom nok til å ta imot den», gjort det. Den åpne døren og de åpne vinduene representerer en endring i husholdning som oppfylles på den tid da de ugudelige prestene blir fjernet, og de rettferdige prestene blir velsignet.

Idet mannen med støvkosten begynner å rense sitt gulv, lukker Miller øynene et øyeblikk. «I travelheten lukket jeg øynene et øyeblikk; da jeg åpnet dem, var alt avfallet borte. De kostbare juvelene, diamantene, gull- og sølvmyntene, lå strødd i overflod over hele rommet.» Det dyrebare og det usle var da fullstendig skilt fra hverandre.

Det større skrinet ble deretter satt på bordet, og de spredte juvelene ble kastet oppi det. «Han satte så på bordet et skrin, langt større og vakrere enn det forrige, og samlet opp juvelene, diamantene, myntene, håndfull etter håndfull, og kastet dem ned i skrinet, inntil ikke én var tilbake, skjønt noen av diamantene ikke var større enn spissen av en nål.» Millers grunnleggende sannheter ble deretter sammenført ikke bare med Bibelen, men også med Profetiens Ånd, og disse sannhetene var vakrere og klarere enn de opprinnelig hadde vært.

Når vi vurderer synet om Ulai-elven ut fra det budskapet som ble avforseglet i 1798, må det forstås at noen av disse sannhetene var begrenset av den rammen som ble gitt til Miller. Det er også å vente at noen av disse sannhetene derfor vil være større og vakrere, selv om noen av dem kan synes små eller mindre betydningsfulle.

Når sannhetene blir gjenopprettet, legges de i en større kiste, og så lyder innbydelsen igjen, ikke ved Miller, men ved Kristus (som er skobørstemannen, som er Løven av Juda stamme): «Kom og se.» Dette viser at en avforsegling nettopp har funnet sted, og den siste avforseglingen er Jesu Kristi åpenbaring, som finner sted like før nådetiden avsluttes, eller, som søster White uttrykker det, når skobørstemannen har kommet inn.

«Jeg så ned i skrinet, men mine øyne ble blendet av synet. De skinte med ti ganger sin tidligere herlighet. Jeg trodde de var blitt pusset i sanden av føttene til de ugudelige menneskene som hadde spredt dem og trådt dem ned i støvet. De lå ordnet i vakker orden i skrinet, hver og én på sin plass, uten noe synlig merke etter anstrengelsen til mannen som hadde kastet dem inn. Jeg ropte av selve gleden, og det ropet vekket meg.» Early Writings, 83.

Ventetiden og den første skuffelsen inntraff den 18. juli 2020, og siden juli 2023 har Løven av Juda stamme åpnet seglene på budskapet i Jesu Kristi åpenbaring. Denne avsegningen omfatter Daniels bok, og vi vil fullføre vår betraktning av Millers drøm i den neste artikkelen.

Arbeidet til støvbørstemannen utføres i samarbeid med de «vise prestene», og arbeidet til disse «prestene», som er de to vitnene i Åpenbaringen kapittel elleve, og som er de oppstandne døde ben i Esekiel kapittel trettisju, er også fremstilt ved andre linjer i Guds Ord. Vi vil benytte noen av disse linjene som andre vitner for det vi har identifisert angående William Millers andre drøm.

«Skriftene er gitt til gagn for oss, for at vi skal ha opplæring i rettferdighet. Kostelige lysstråler er blitt tilslørt av villfarelsens skyer, men Kristus er rede til å feie bort villfarelsens og overtroens tåker og å åpenbare for oss herligheten i Faderens glans, så at vi skal si som disiplene: 'Brant ikke vårt hjerte i oss mens han talte med oss på veien?」 Publishing Ministry, 68.